

Minua ei pidetä tehtaalla ihan kaikkein ahkerimpana työmuurahaisena, oikeastaan päinvastoin. Suuri tehdasaluehan tosiaan on vähän niin kuin muurahaispesä. Paljon ahertajia ja liikennettä, mutta myös paljon piilopaikkoja. Olen tehtaan korjaamolla töissä, ja minulla on paha tapa toisinaan eksyä asennusreissuillani tekemään vähän ajatustyötä, eli lorvimaan. Joskun lueskelen rauhaisessa sopessa lehtiä tai selaan nettiä, joskus otan pienet torkut. Vittumaisimmat esimiehet, kuten nyt esimerkiksi Minkkinen, ovat jo pitempään vihjailleet minulle ja parille muulle hunsvotille, että huonosti käy, jos jäätte kiinni työn pakoilusta. En tiedä vasikoiko joku minut, vai kävikö vain huono tuuri, kun Minkkinen yllätti minut umpiunesta paperivarastosta, rullan päältä. Selvisin kuitenkin kirjallisella varoituksella, ja sen jälkeen on ollut pakko pysytellä työvuorot hereillä. Se on kuulkaas oudokseltaan raskasta, varsinkin yövuoroissa. Se jäi sen verran korpeamaan, että rupesin vittuillakseni lämmittämään Minkkisen akkaa. Ei Irmeli pahan näköinen ole, kasvoistaan jopa kaunis. Vartalo tietysti levähtänyt, niin kuin nyt useimmilla nelikymppisillä naisilla. Jännä muuten, että kun nelikymppisiä naisia on vain kolmea sorttia, eli täysin luovuttaneita, sopivasti kurviintuneita, ja lommoposkisia lenkkihulluja, niin juuri se silmälle miellyttävin laji tuntuu olevan sukupuuton partaalla. Naiset eivät ymmärrä kohtuutta missään asiassa. No minä sitten annoin vähän silmää ruokalassa, ja aina kun tuli konttorin puolella asiaa, tein asiaa myös myyntisihteeri Minkkisen pöydän ääreen. Juttelin mukavia, ja vähän kehuin. Jos minä jotakin osaan, niin puhua kypsille naisille niin kuin ne tykkää niille puhuttavan. Eikä siinä sitten mennyt kuin muutama kuukausi, ennen kuin kiskoin neukkarissa Irmelin sloggit kinttuihin ja pamputin sitä oikein kunnolla. Luulen, että se oli ensimmäinen kerta, kun lauetessani mietin toista miestä. Kyllähän siinä kieltämättä oli hymy herkässä.